

Gedurende het jongst verloopenen tweejarig tijdvak had de Klasse slechts het verlies van één harer Leden te betreuren; maar dat ééne Lid was **Mr. B. H. LULOFS**, een naam, die op den Vaderlandschen zangberg met eere genoemd, onuitwischbaar in het geheugen gegrift blijft van een aantal kweekelingen, die hij vormde, en van allen, die de Nederduitsche taal en Letteren hoogschatten en beminnen. Voor eene Vergadering als deze acht ik het overbodig op de rij zijner schriften te wijzen, of eene pleitrede te houden ter handhaving der verdiensten, die hij zich omtrent onze taal en hare beoefening, het bespiegeland gedeelte der welsprekendheid, of hare uitwendige voordragt verworven had. Genoeg zij het hier, te herinneren, dat LULOFS bij zijne uitgebreide en veelomvattende kennis, bij zijnen dichtertlijken aanleg nog de gelukkigste gaven van de Natuur ontvangen had, waardoor hij in staat was de lessen over Dichtkunst en Welsprekendheid, die hij aan zijne leerlingen gaf, met zijne eigene voordragt op te luisteren en aanschouwelijk te maken. Velen uwer zullen zich nog den begaafden Redenaar en Dichter kunnen vertegenwoordigen, zoo als hij, in de Zitting van 1837, in deze zelfde zaal **VONDEL** schetste, als den vrijmoedigen Voorstander van regt, vrijheid, verdraagzaamheid en verlichting; hoe hij toen in de rijmlooze Jamben, welke hij voor zijn Dichtstuk gekozen had, al de zangerigheid en welluidenheid, al de kracht en den rijkdom onzer Moedertaal heerlijk heeft doen uitkomen, en aan het slot van zijn gedicht voor zijn vriend en aanverwant, den Hoogeerwaardigen **BROES**, thans rustend lid der Klasse, een welverdienden lauwer vlocht. In Augustus 1820 tot Correspondent, en in Februarij 1832 tot Lid der Klasse benoemd, bleef LULOFS, ook als Medelid des Instituuts, ijverig werkzaam. Met eene half stervende hand, bragt hij voor de Klasse nog zijne denkbeelden op het papier omtrent eene Verhandeling, waarin een ander lid der Klasse **BILDERDIJK** en **JACOB GRIMM**, en beider verdiensten omtrent de taal, met elkander vergeleken had. De avond zijns levens was door velerlei rampen, door veel wat hem bitter en smartelijk viel, beneveld. Hij stierf op den 20^{den} Junij des vorigen jaars. In den jeugdigen en wakkeren

DE VRIES heeft hij een' waardigen opvolger gevonden, die ook, bij het openlijk aanvaarden van zijn Hoogleeraars-ambt, aan de uitstekende verdiensten van zijnen voorganger op het gebied der taalkunde en welsprekendheid eene waardige hulde heeft toegebracht.

Gedurende dat zelfde tijdperk zijn drie Correspondenten aan de Klasse door den dood ontvallen: als w. h. j. Baron VAN WESTREENEN VAN TIELLANDT, sedert het jaar 1808 (hetzelfde jaar, waarin zijne Verhandeling over de Boekdrukkunst in het licht was verschenen) Correspondent der Klasse, en de oudste van alle nog levende Correspondenten des Instituuts, toen eene langzaam sloopende ziekte hem op den 22sten November des jaars 1848 ten grave sleepte. Wie in den strijd tusschen *Haarlem* en de stad van *Guttenberg* geen vreemdeling is, weet genoegzaam hoe de naam van WESTREENEN met de geschiedenis van dien strijd geheel is zaamgevlochten. Zijn gelukkig en ijzervast geheugen had hem eene schier voorbeeldelooze boeken-kennis doen vergaderen, die alleen geëvenaard werd door de kostbare boekverzameling, welke hij achter liet, en die (gelukkig voor *Nederland* bewaard!) reeds genoeg is, om zijnen naam, met dien van MEERMAN verbonden, tot de latere nakomelingschap te doen overgaan.

Op denzelfden dag, dien wij als den sterfdag van WESTREENEN hebben aangegeven, overleed ook de Hoogleeraar G. J. MEIJER te *Groningen*, in het jaar 1828 tot Correspondent der Klasse benoemd, die in zijne jeugd de aanmoedigende vriendschap en bescherming van JERONIMO DE BOSCH, HELMERS, KLIJN, en andere Vaderlandsche Dichters en Geleerden genoot; die eerst in *België* als Hoogleeraar aangesteld, van daar, na de omwenteling van 1830, naar de Groningsche Hoogeschool verplaatst werd; die, gedurende zijn verblijf in de Zuidelijke gewesten van het toenmalige Koninkrijk der *Nederlanden*, aan het hoofd van vele nuttige Inrigtingen stond, en zich zulk een ijverigen voorstander en behartiger van het Onderwijs in de Nederduitsche taal en Letterkunde bewezen heeft, dat zijn dood ook daar, bij de weeraangewakkerde of nieuw ontwaakte geestdrift voor de gemeenschappelijke moedertaal en de Nederduitsche Letterkunde, door